

Den blå cykel - Odense

Den gamle rutebilstation i Odense.

Far havde en bedre ide' og i dag skal det være - jeg skal med far til Odense for at købe en ny cykel. Far skal ind på Mejeriernes Fællesindkøb for at bestille nogle ting til mejeriet og så kan jeg jo komme med.

- Og så få ham klippet, sir mor.

Nu står vi ved kroen og venter på rutebilen til Odense. Far bryder sig i grunden ikke om at bruge rutebilen, men det er nødvendigt, for vi har jo ingen

bil. Det har Per's far, der er uddeler i Brugsen. Somme tider er jeg lidt misundelig på Per, når han fortæller om alle de steder, de har været på tur, for vi kommer næsten aldrig nogen steder. På et skilt over døren ind til kroen, står der, at kroen er "Kgl. Privilegeret". Jeg kan ikke rigtig læse det, men far har engang fortalt mig, hvad det betyder. Jeg har bare glemt det nu, og jeg vil ikke spørge igen.

Nu kan jeg se den røde bus dreje om hjørnet henne ved Hans Snedker, så nu skal vi afsted. Chaufføren lukker døren op, og han har travlt, for han skal ind med en pakke til Brugsen, inden rutebilen kører igen. Mig og far stiger ind og sætter os på det forreste sæde - der var vi heldige. Nu kommer chaufføren igen, og far køber billetterne. Jeg synes, chaufføren er rigtig flot i sin uniform og fine kasket. Jeg tror nok, at jeg kunne tænke mig, at blive rutebilchauffør, når jeg blir' stor. Jeg kender hele vejen til Odense - først kommer Heden, Nr. Søby og Nr. Lyndelse. Når vi begynder at køre ind i Odense, kan jeg se Dalum Papirfabrik med det underlige takkede tag og så varer det ikke længe, før vi kører forbi kasernen. Jeg kigger altid efter, om der står en soldat på vagt ved siden af skilderhuset. Det gør der i dag. Vi kører så ind på rutebilstationen og nu skal jeg klippes ovre i kælderen i Fyns Forsamlingshus. Jeg er så stor nu, at jeg kan sidde på sædet og ikke på et bræt, der bliver lagt over armlænene. Frisøren giver mig en kappe på og putter vat omkring halsen på mig, for at der ikke skal komme hår under min skjorte. Jeg sidder musestille, mens frisøren klipper, for nogen gange kan maskinsaksen nemlig godt nappe, og det gør lidt ondt, men jeg er så stor nu, at jeg ikke græder. Ulrik hyler nogen gange, når han skal klippes.

- Skal vi nu købe cykel, spør' jeg far, da vi går på gaden igen.

- Nej, først skal vi hen til Mejeriernes Fællesindkøb, det ligger lige herhenne, sir' han.

Jeg ved, at far engang imellem skal til Odense for at bestille forskellige ting til mejeriet. Det kan være sølvpapir til at pakke ost ind i, pergamentpapir til smørret eller forskellige slags syrer.

- Hvad skal du bestille i dag?

- I dag skal jeg se på nogle regnskabsbøger, og bestille salt, kommen og blegessens.

Blegessens - det lugter forfærdeligt. Far siger, vi skal holde fingrene fra det, når det står i balloner hjemme på mejeriet, for det er meget farligt. Hvorfor han kalder

glasbeholderne for balloner, ved jeg ikke. Det har da ikke meget med balloner at gøre, kun glasbeholdere i et trådnat foret med halm. Mejeristerne bruger blegessensen til at gøre mejeriet rent med, når de er færdige med arbejdet. Så lugter hele mejeriet af klor.

Jeg synes, at det tar' en evig tid, før far er færdig. Han snakker og snakker med lederen, som også har været mejeribestyrer engang. Far får tilbudt en cigar - Åh, nej. Kan han da ikke blive færdig, så jeg kan få min cykel. Endelig har han snakket færdig, og vi kan komme videre.

Det er ikke en rigtig butik, vi skal ind i, men bare et stort lager fyldt med cykler. En mand med et brunt forklæde fører os ind på det store lager.

- En drengecykel til herren der, siger han og smiler ned til mig.
- Hvad farve kunne du tænke dig?
- Blå, siger jeg hurtigt. Blå, det er den farve jeg bedst ka' li'.

Cyklerne hænger ned fra loftet, og han finder hurtigt en blå cykel og tager den ned.

- Den her har vist den rigtige størrelse. Hvad synes du?

Jeg går hen til cyklen - hvor er den flot, men er den ikke lidt for stor?

- Ja, den er fin, siger far, - den tar' vi. Hvornår kan I sende den med fragtmanden?

- Der vil lige gå nogle dage - sidst på ugen, tror jeg, siger manden. Vi skal ha' den gjort klar med katteøje, bagagebærer og hvad der ellers er.

Åh nej, jeg troede, den ville komme i morgen. Hvorfor skal det tá' så lang tid, at sende en cykel?

- Kom nu, Peter, sir' far. Vi skal skynde os nu, vi skulle jo ikke så gerne komme for sent til rutebilen. Hvad tror du, mor vil sige til det?

Vi skynder os hen ad fortovet i en vældig fart, og er ved at støde ind i flere folk, der kigger underligt på os. Pludselig kan jeg høre noget - det lyder som musik. Jeg kan tydeligt høre trommeslag og nu også et orkester, der spiller. Og pludselig drejer et orkester om gadehjørnet. Der går en pige foran med en stav, som hun svinger op og ned. Bagefter kommer så resten af orkestret, som kun består af piger.

- Det er Odense Pigegarde, siger far.

De kommer lige forbi os. Nej, hvor er de flotte i deres uniformer, og det lyder rigtigt godt.

Far hiver mig i armen.

- Vi skal altså skynde os, siger han.

Jeg ville gerne ha' hørt noget mere, men selvfølgelig har far ret. Så vi skynder os mod rutebilstationen. Kommer op i rutebilen og kort tid efter går det hjemad.

Det er næsten mørkt nu, og jeg kan ikke se, om soldaten står der endnu.

Jeg kan mærke en dejlig følelse i maven. Så fik jeg en cykel - nu ska' jeg bare lære at cykle på den.

FAKTA

Odense Pigegarde.

Det gamle Fyens Forsamlingshus.